

Színház Mozi
195. SZEP. 24

Győzelmi jelentés a Kálvária-térről

Június végén jelentek meg az első plakátok: „Kulich Gyula Szabadtéri Színpad — Júliusi műsor”. A VIII. kerület lakói, munkások, értelmiségiek, háziasszonyok és gyerekek érdeklődve olvasták a falragaszokat, melyek a július elsejei megnyitót és a következő napok műsorát közölték.

Az első szombat estén megindult a tömegek áradása a Kálvária-tér felé. Jöttek a környező utcákból, de még messzebből is. Közel tízezen gyűltek össze a téren. A kerületi népi kulturbizottság tagjai, akik délután még attól félték, hogy üresen marad az alig néhány száz ülőhely, most azon tanakodtak, mi lesz ezzel a hatalmas tömeggel. S a későbbi előadások során is, újra meg újra ezzel a problémával találták szemközt magukat.

A „Kulich Gyula”-színpad teljes sikert aratott. Több mint harminc esti előadását százezret meghaladó közönség tapsolta végig, vasárnap délelőtti gyermekelőadásai pedig már állandó találkozóhelyévé váltak a környék legfiatalabb nemzedékének.

Hogy jött létre az első kultúrpark jellegű, népi szórakozóhelye fővárosunknak? Ez a színpad valóban a józsefvárosi dolgozók sajátja. Pártnapokon és nőnapokon, ifjúsági gyűléseken és levelekben adtak hangot dolgozóink kívánságuknak. Állandó szabadtéri előadásokat a nyáron — meséli Garai elvtárs, a VIII. kerületi tanács kultúrosa. Az ötletet a szovjet kultúrparkok példája szolgáltatta, a megvalósítás lehetőségét pedig a Párt segítsége, a kerület dolgozóinak áldozatkészsége. A terveket a Nehézipari Épülettervező NV. mérnökei készítették, a földmunkát, kőművesmunkát a MAVAG, a Ganz Vagón dolgozói, az építésben az Épületszerelő NV és a Köztisztasági Hivatal segítette. Ezzel töltötték szabadnapjukat a kerület tűzoltói. A lelkesedés és áldozatkészség nem szűnt meg a színpad elkészülte után sem. Az MNDSZ asszonyai voltak a pénztárosok és egészségügyiek estéről-estére. A Kreutz Róbert-otthon ifjúságának — kik eredetileg egy hétre vállalták csupán — egész nyáron át rendszeres rendezői szolgálatot teljesítettek.

Az izenek, tömegszervezetek adták a műsorok többségét is. De örömmel vállalkozott közreműködésre számos művészünk, színészek, énekesek egyaránt. Páka Jolán, a kitűnő operaénekesnő, például Balatonföldvárról utazott fel, hogy ígéretéhez híven fellépjen a színpad Strauss-estjén.

Órákig lehetne mesélni azokat az epizódokat, melyek mind azt mutatják, mennyire szerette, magáénak érezte a közönség a „Kulich”-színpadot. Említettük már, hogy az ülőhelyek száma kevésnek bizonyult. Alva végignézni a két-háromórás műsorokat, — különösen idősebbek számára —, bizony elég fárasztó. Azok tehát, akik a közelben laktak, esténként otthonról magukkal hozták az ülőhelyüket. Valóságos székkaravánok indultak nap-mint-nap, a színpad irányába. Az előadások egyik törzsvendége volt például egy nyolc év körüli kisfiú, aki speciális ülőalkalmatosságot — magas, gólyalábakon álló széket készíttetett magának. Nem volt persze minden fiatal ilyen gondos és előrelátó. A tér fája is állandóan ülőhelyül szolgáltak a fiatalabb nézőközönségnek.

A nézőtér megszokott képéhez tartozott, hogy a közönséget a zenekartól elválasztó kerítés az előadás első negyedórájában láthatatlanná vált. Elfedte ugyanis a mamájuktól elszabadult kisebb gyerekek széles gyűrűje, akik áhitattal rakonyökölve innen nézték és hallgatták a számokat.

Egy néhány szót a feladatekről is. Rájuk elsősorban a türelem jellemző. Amikor az egyik júliusi vasárnapra a plakát a „Hét-köznapiak hősei”-t hirdette, a Rákosi Művek színjászóinak előadásában, az ülőhelyek már délután háromkor megteltek. Az előadás kezdete este félnyolc volt.

Ezek a kis példák, s hogy az ősziessen hívősődő estéken megrendezett utolsó előadásokon is többezres tömegek ülték és állták körül a színpadot, minden szónál fényesebben mutatják, a Kulich Gyula”-színpad jó kezdeményezés volt. Kultúrforradalmunk a kis frontszakaszán, a Párt vezetésével újabb győzelmet értek el a VIII. kerület dolgozói s az első év tapasztalatai nyomán jövőre még több sikerrel verjük szét a reakciós befolyás, az elmaradottság, a közöny — ellenségeink e hű segítőinek — még meglévő maradványait.

(b.)	
Budapestre vonatkozó újságcikkek	
Szerző: <i>Győzelmi jelentés</i>	<i>1950. szept. 24.</i>
Cím: <i>Kálvária-tér</i>	
Forrás: <i>Színház - Mozi</i>	
(Oldal)	
Oszályozás	
Idő: <i>1950</i>	<i>492 Szabadtéri Színpad Kálvária-tér</i>
Személy:	
Helyszám:	

Budapesti Nyomda NV., Közp. Városi Színház — 1896/300